

RAMPOUCH

„Jsme tady,“ zaskřehotal orel a postavil Ulfa opatrně na zem. „Severní Čechy... a Lužické hory. Na jejich úpatí leží obec Sloup v Čechách. A tohle je Rozcestí u sedmi trpaslíků.“

„Je tu zřícenina, je tu zámek,“ poznamenal Ulf. „Letěli jsme nad nimi. Ale kde je jeskyně?“

„Není tu jen jedna,“ poučil Ulfa orel. „Nevím, ve které chceš začít, ale nejbližší asi bude Velká cikánská jeskyně.“

„Počkáš tu na mě?“ zeptal se Ulf.

„Ne. Do podzemí nemohu.“

„Ale kdybych klíč našel, kdybych se chtěl vrátit domů...“

„Tady máš řetízek s píšťalkou,“ sáhl orel zobákem pod křídlo. „Ale ozvi se, až budeš klíč skutečně mít. Dřív ne.“

Ulf kývl. „Díky,“ řekl a pověsil si píšťalku na krk.

„Dobře poříd!“ popřál orel a vznesl se k našedlé obloze. Vypadalo to, že bude sněžit.

Ulf si přitáhl kabátek blíž k tělu a vykročil po cestě. V jeskyni mu bude líp, pomyslel si. Nebude tam foukat studený vítr. Táhle je! Skalní převis, do údolí se otvírá veliký otvor.

Přes vchod do jeskyně visel obrovský ledový rampouch. Lidé sem nemohou, pomyslel si trpaslík. Ale já projdu. Jen kdybych tu nebyl tak sám. Kdybych měl s kým promluvit. Kdyby mi někdo poradil, kde klíč hledat.

„Je tu někdo?“ zavolal do ústí jeskyně.

„Já,“ zacinkalo to. Rampouch promluvil.

„Dobrý den,“ uklonil se trpaslík zdvořile. „Jsem Ulf a hledám...“

„Já vím,“ řekl rampouch. „Podzemím se zpráva šíří rychle. Ale jestli je v téhle jeskyni kouzelný klíč, to netuším. Nemohu z místa a na jaře vždycky roztaju. Znáám jen to, co lidé o jeskyních vyprávějí.“

„Co říkají o téhle?“ zajímal se Ulf.

„Spoustu věcí. Běž dál!“

Ulf se prosmýkl kolem rampouchu. Před ním se rozkládala obrovská plocha bez jediného pilíře, který by podpíral strop.

„Je to přírodní jeskyně,“ řekl rampouch. „Může se tu skrýt třeba i sto lidí. A taky tu bydleli – už v pravěku.“

„Co je to pravěk?“

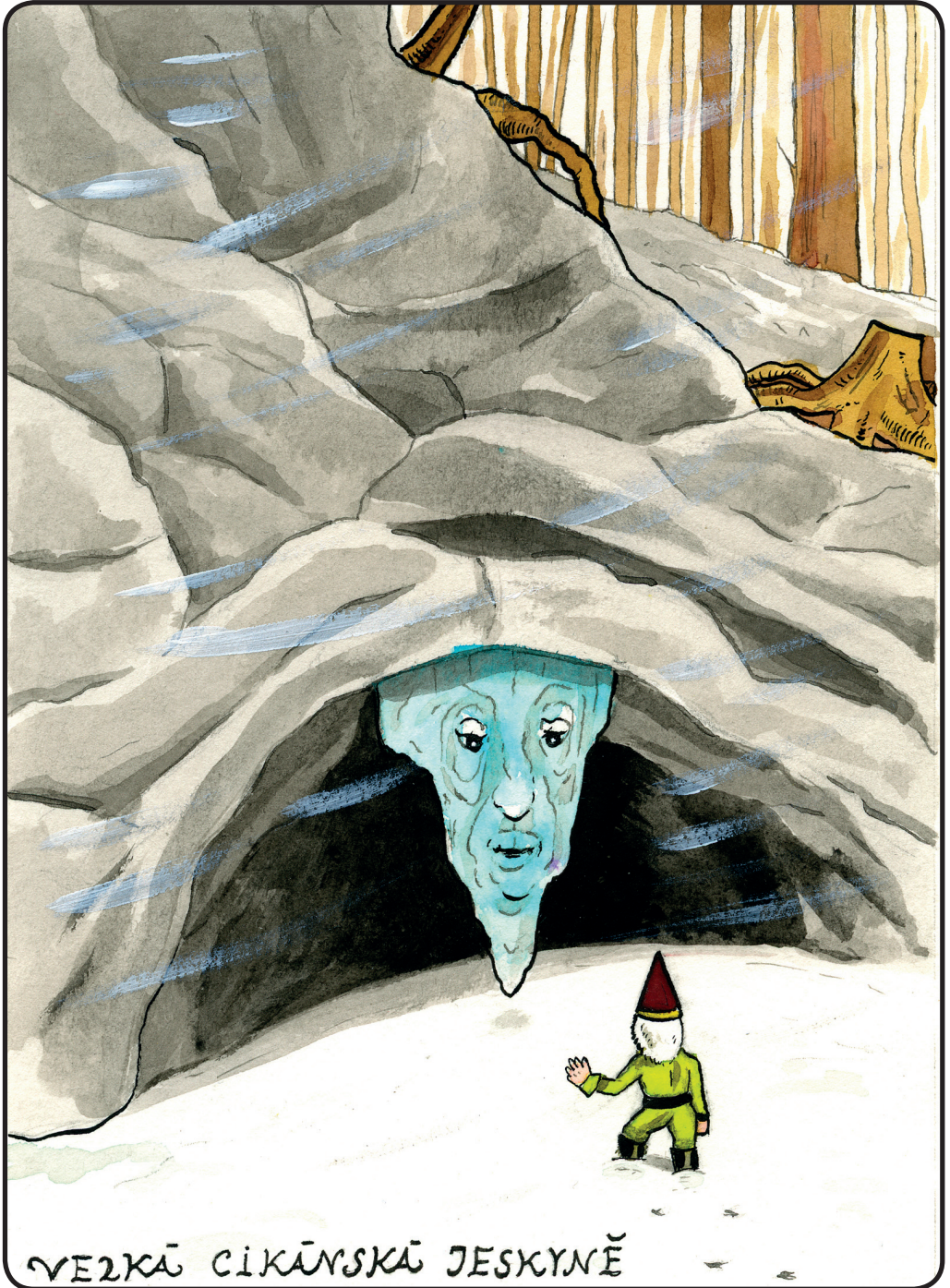
„Dávná doba. Lidé měli šaty z kůže, nosili oštěpy a lovili mamuty, obrovská zvířata,“ vysvětloval rampouch.

„Po nich se jmenuje ta jeskyně Cikánská?“ zeptal se Ulf.

„Ne. Cikáni přišli mnohem později. Teď se jim říká Romové a žijí jako ostatní lidé. Ale dřív neměli domy, jezdili s vozy po celé zemi. A když bylo špatné počasí, hledali úkryt v jeskyních. Tohle je Velká cikánská jeskyně, ale je tu i Malá cikánská. Navštívíš ji také?“

„Pokud nebude klíč tady...“ Ulf se rozhlédl. „Hledám klíč k lidským srdcím!“ zvolal.

Jeho hlas se rozlehl jeskyní – ale odpověď žádná.

VEZKĀ CIKĀNSKĀ JESKYNĒ

„Není tu,“ řekl trpaslík zklamaně.

„To by byla moc velká náhoda, kdybys ho našel hned v první jeskyni, do které jsi vkročil,“ řekl rampouch. „A pak, dobré věci si vždycky musíš nějak zasloužit.“

„Zasloužit? Co mám dělat?“

„Nevím. Asi být trpělivý.“

„Co jiného mi taky zbývá,“ vzdychl trpaslík. „Jsem vlastně ztracený. Nevím, kam mám jít.“

„Vždycky se najde někdo, kdo ti poradí,“ řekl rampouch.

„Ano, máš pravdu. Ty jsi mi také poradil. Děkuji! Ale teď půjdu dál. Do Malé cikánské jeskyně.“

Ulf vyšel na světlo. Zamával a rampouch v odpověď cinkl.

